

Vraag niet waarom

Van Simone van der Vlugt verscheen bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De reünie

Beste thrillerdebuut 2004 door Crimezone

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2005

Schaduwzuster

Het laatste offer

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2007

Blauw water

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2008

Nominatie voor de Gouden Strop 2008

Winnaar Zilveren Vingerafdruk 2009

Herfstlied

Jacoba, Dochter van Holland

Op klaarlichte dag

Winnaar NS Publieksprijs 2010

Beste Nederlandstalige thriller 2010 door Crimezone

In mijn dromen

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2012

Rode sneeuw in december

Aan niemand vertellen

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2013

Morgen ben ik weer thuis

Vraag niet waarom

De ooggetuige & Het bosgraf

Met Wim van der Vlugt

Fado e Festa. Een rondreis door Portugal

Friet & Folklore. Reizen door feestelijk Vlaanderen

Simone van der Vlugt ontving in 2006 de Alkmaarse Cultuurprijs voor haar tot dan toe verschenen werk.

Simone van der Vlugt

Vraag niet waarom

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 2810 3 (gebonden)

ISBN 978 90 414 2578 2 (paperback)

© 2014 Simone van der Vlugt

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Mark Owen / Trevillion Images (vrouw);

© Allard Schager / Flickr Open / Getty Images (Alkmaar)

Foto auteur © Wim van der Vlugt

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

I

April

Lilian van Dijk pakt de greep van de kofferbak van haar auto vast en duwt de klep met een ferme zwaai omhoog. Met haar andere hand trekt ze de boodschappenkar naar zich toe en dan kijkt ze om zich heen.

Het regent, een vieze miezerregen die je natter maakt dan je zou verwachten. Op de parkeerplaats van het winkelcentrum is het rustig. Het is dinsdagochtend, even voor halftien. Blijkbaar geen tijdstip om boodschappen te doen, of misschien wachten de mensen tot het droog is.

Het liefst haalt Lilian alles zo vroeg mogelijk in huis. Dan is het lekker rustig in de supermarkt en heeft ze de rest van de dag voor zichzelf.

Het nadeel is dat ze zelf die zware tassen in de kofferbak moet zetten. Soms is er wel een leuk manspersoon te vinden die dat voor haar wil doen. Als Lilian op haar liefst lacht, lopen ze meteen met haar mee, al staan ze aan de andere kant van de parkeerplaats. Niet dat ze die tassen niet kan tillen, maar ze breekt liever geen nagel.

Lilian zucht teleurgesteld en strijkt een lok geblondeerd haar weg. Met haar achtenveertig jaar ziet ze er nog goed uit, en dat weet ze. Niet voor niets gooit ze bij de kleinste dingen haar wapens in de strijd. Het gaat haar eigenlijk niet eens om die nagels, ze test gewoon graag haar marktwaarde.

Met twee handen pakt ze de hengsels van de boodschap-

pentas vast en tilt hem voorzichtig in de kofferbak. De tweede tas is een stuk zwaarder met al die flessen cola. Je vraagt je af of kinderen weleens iets anders drinken. Die van haar in elk geval niet, haar jongens drinken het zelfs bij het ontbijt. Niet dat ze dat goed vindt, maar als ze naar school moeten, staan ze veel vroeger op dan zij. Tegen de tijd dat zij uit bed komt, zijn haar kinderen allang de deur uit.

Alleen Rick is vandaag thuis. Hij had best even met haar mee kunnen gaan, vindt ze. Maar opeens bleek hij nog een proefwerk te moeten voorbereiden, iets waar ze gisteravond niets over heeft gehoord.

Waar ze wel op kan rekenen is dat hij straks, als ze thuiskomt, klaarstaat om de tassen naar binnen te dragen en ze in de keuken uit te pakken. Dat doen ze alle drie zonder dat ze erom hoeft te vragen. Nog niet zo lang geleden was ze ontroerd om die spontane hulp, tot ze erachter kwam dat ze gewoon benieuwd waren wat ze aan chips en koeken had ingeslagen.

De laatste tas staat erin maar valt half om. Een doos eieren glijdt eruit en Lilian schiet naar voren om te redden wat er te redden valt.

De man staat in de overdekte doorgang naar het winkelcentrum en kijkt naar de vrouw op de parkeerplaats. Ze laadt nogal onhandig haar boodschappen in haar auto en kijkt af en toe om zich heen. Maar ze kijkt niet achter zich.

Met een soepele beweging maakt hij zich los van de muur waar hij tegen geleund stond, en met de capuchon van zijn hoodie over zijn hoofd getrokken loopt hij de parkeerplaats op. Zijn passen zijn snel en doelgericht, zijn handen heeft hij diep in zijn zakken gestoken. In een ervan voelt hij het mes, koud en glad tegen zijn hand.

Nu maar hopen dat ze niet omkijkt, anders wordt het niks. Iedereen zou gealarmeerd raken als iemand op zo'n manier kwam aanlopen.

Ze kijkt niet om. Ze staat gebogen over de kofferbak en rommelt wat in haar tassen. Zijn sneakers maken geen geluid en brengen hem snel dichterbij. Hij haalt het mes tevoorschijn.

Op dat moment trekt Lilian haar hoofd terug uit de kofferbak, maar ze blijft met haar rug naar hem toe staan. Hij heft zijn arm, steekt toe en voelt het lemmet bevredigend diep in haar schouder verdwijnen.

Juni

Het feest is in volle gang. Ook al is er van de band nog geen spoor te bekennen, het plein staat vol mensen in fleurige zomerkleding, met plastic bekertjes in de hand. Er wordt gelachen, gepraat, oude bekenden begroeten elkaar enthousiast. Als de band die het voorprogramma verzorgt het podium betreedt, gaat er gejuich op. Even later schallen de eerste klanken van een elektrische gitaar over het plein.

‘Lekkere muziek,’ zegt Lois als ze een tijdje heeft staan luisteren. ‘Hoe heten ze eigenlijk?’

‘Geen idee. Maakt ook niet uit, als ze maar goed spelen.’ Onno staat naast haar met een biertje in zijn hand, gekleed in een keurige outfit die Lois niet direct uitgezocht zou hebben voor deze gelegenheid. Zelf draagt ze een oude spijkerbroek met een zwart T-shirt.

Ze zwaait naar iemand die ze kent en wendt zich tot Onno. ‘Goed idee van je om hiernaartoe te gaan. Ik ben nog nooit naar Zomer op het Plein geweest.’

‘Dat komt omdat je alleen maar werkt,’ zegt Onno. ‘Je hebt oogkleppen op.’ Hij neemt een slok van zijn bier en voegt eraan toe: ‘De manier waarop jij leeft, is een vlucht. Een wanhopige poging om controle te houden. Dat weet je toch, hè?’

‘Alsjeblieft, Onno, nu even niet.’

‘Maar het is zo. Het is niet normaal dat je nooit eens naar een feestje gaat.’

‘Ik ben er toch,’ zegt Lois.

‘Omdat ik je meegesleept heb. Anders was je nu waarschijnlijk aan het overwerken. Of aan het hardlopen.’

‘Ik ben je eeuwig dankbaar.’

‘Mooi, dat wilde ik even horen.’ Onno grijnst haar beminnelijk toe. ‘Wil je nog wat drinken?’

‘Welja, laat ik eens gek doen en nog een cola light nemen.’

‘Ik ben zo terug. Niet stiekem weggaan.’

Met een glimlach kijkt Lois hem na. Ook al is het druk, ze kan zijn lange gestalte tot aan de bar volgen. Onno heeft natuurlijk gelijk, het is absurd dat ze zichzelf niet wat meer vrije tijd gunt. Het lijkt wel of ze het is verleerd om van het leven te genieten. Als je jezelf lang genoeg in het werk begraaft, gebeurt dat zonder dat je er erg in hebt.

Ze richt haar blik op het podium, waar de band vol overgave staat te spelen en te zingen. Erachter verrijst de majestueuze Grote Kerk, beschenen door de namiddagzon. De gebrandschilderde ramen, die het licht vangen, lijken in tientallen kleuren uiteen te spatten. Ze herinnert zich dat ze een keer met haar vader de kerk heeft bezocht toen de plavuizen vloer eruit lag omdat er verwarmingsbuizen onder geplaatst moesten worden. Tijdens de werkzaamheden kon je over houten planken rondwandelen en de geraamtes en kledingresten bekijken van Alkmaarders uit voorbije eeuwen. Haar vader, een geschiedenisliefhebber in hart en nieren, was gefascineerd en kwam er elke dag. Zelf vond ze het nogal macaber. Respectloos ook, op de een of andere manier. Ze voelde zich een gluurder, een gevoel dat haar nu nog bekruipt als ze tijdens haar werk met lijken wordt geconfronteerd.

Een klopje op haar schouder doet Lois opschrikken uit haar overpeinzingen. Naast haar staat Mirjam, in gezelschap van een man die Lois niet kent.

‘Stond je je zonden te overdenken?’ vraagt Mirjam pla-
gend.

‘Hé, wat leuk om je te zien!’ zegt Lois blij verrast. ‘Hoe gaat het met je? En met Britt?’

‘Prima. We komen langzaam bij van alle gebeurtenissen en Britt krijgt psychische hulp. Het is allemaal zo kort ge-
leden gebeurd,’ antwoordt Mirjam. ‘De ontvoering op zich heeft Britt wel verwerkt, maar al dat geweld waar ze getuige van is geweest, dat heeft erin gehakt. Dat moet ze een plaats geven.’

‘Ja,’ bevestigt Lois. ‘Goed dat je een psycholoog voor haar hebt ingeschakeld. Wie weet wat voor trauma’s ze anders nog zou ontwikkelen.’ Ze glimlacht naar de man die Mirjam begeleidt en steekt een hand naar hem uit. ‘Hallo, ik ben Lois Elzinga.’

‘De rechercheur die aan Britts zaak werkte.’ De man trekt een gezicht alsof hem een lichtje opgaat en schudt haar hand. ‘Ik ben Tobias Dijssel, een oud-klasgenoot van Mirjam. We liepen elkaar hier tegen het lijf. Heel toevallig.’

‘En heel gezellig,’ voegt Mirjam eraan toe, terwijl ze van haar bekertje wijn nipt en knipoogt naar Lois. ‘Ben je hier alleen?’

‘Nee, met een vriend. Hij haalt even wat te drinken. O, daar zul je hem hebben.’ Lois wacht tot Onno bij hen komt staan en stelt hem voor aan Mirjam en Tobias.

‘De moeder van Britt,’ zegt Onno. ‘Leuk je te ontmoeten. Gelukkig dat alles goed is afgelopen.’

Terwijl ze daar staan te praten, glijdt Lois’ blik telkens naar Onno. Het valt haar elke keer weer op hoe gemakkelijk hij contact legt en een gesprek op gang weet te houden; binnen de kortste keren staat hij uitgebreid te lachen en te praten met Mirjam en Tobias. Zelf is ze daar niet zo goed in, ze zit al gauw om woorden verlegen.

Als de twee mannen zich naar het podium keren om de band te becommentariëren, knikt Mirjam Lois goedkeurend toe.

‘Leuke vent,’ zegt ze achter haar hand. ‘Is dat je vriend?’

Lois schudt haar hoofd. ‘Een vriend,’ zegt ze, met nadruk op het eerste woord.

Met een wat kritischere blik bekijkt Mirjam Onno. ‘Ik kan me voorstellen dat hij niet helemaal je type is. Een beetje een kakker, hè? Maar hij is wel leuk. Aardig, gezellig.’

Lois glimlacht nietszeggend en verandert van onderwerp, bang dat Onno iets van hun gesprek zal opvangen. Ze staan net over hun vakantiebestemmingen van deze zomer te praten als Lois op haar schouder wordt getikt. Met een vragend gezicht draait ze zich om. Achter haar staat een meisje van een jaar of zestien, zeventien. Ze heeft schouderlang donker haar en grote hazelnootkleurige ogen in een beeldschoon gezicht. Het type dat zich zeer bewust is van haar schoonheid, vermoedt Lois. Alleen op dit moment even niet, want het meisje lacht ongemakkelijk en oogt een beetje nerveus.

‘Bent u Lois Elzinga?’ vraagt ze.

‘Ja.’ Lois vraagt zich af of ze dit meisje kent, en waar het meisje haar van kent.

‘U hebt laatst in een tijdschrift gestaan, iets over vrouwen in mannenberoepen. Daar herkende ik u van.’

Lois herinnert zich het artikel. Ze had niet veel zin in dat interview, vanwege het onderwerp, dat ze nogal traditioneel vond, maar ook omdat ze meer te doen had. Ramon, haar chef, was echter van mening dat het goed zou zijn om mee te werken, om het werk van een rechercheur wat transparanter te maken. Alleen daarom had ze ingestemd, niet wetend dat ze ook op de foto moest, compleet met visagie en een stylist die rekken vol sexy kleding en hoge hakken had meegenomen. De lading make-up en het getut met haar haren had ze

op de koop toe genomen, maar ze stond erop haar eigen strakke spijkerbroek, een shirtje en haar favoriete bruine leren jasje te dragen.

Omdat tijdschriften nog eindeloos lang rondslingeren bij kappers en in allerlei wachtkamers krijgt ze nog regelmatig reacties op het artikel.

‘O ja,’ zegt ze. ‘Dat je me herkent.’

‘Een vriendin van me wees u aan. Ze duwde me eigenlijk naar u toe.’ Het meisje werpt een vluchtige blik op een groepje jongeren, waarvan een meisje met lang blond haar belangstellend in hun richting kijkt.

Lois glimlacht afwachtend. Ze voelt het aankomen, het verzoek om een interview voor de schoolkrant of een ander schoolproject.

‘Zeg het maar,’ zegt ze als het meisje naar woorden zoekt.

‘Ik heb advies nodig.’

‘Waarover?’

‘Ik word gestalkt. Eerst was het vrij onschuldig, maar het begint nu uit de hand te lopen en ik weet niet wat ik moet doen.’ Met een nerveus gebaar strijkt het meisje haar haar uit haar gezicht.

‘Wat vervelend,’ zegt Lois meevoelend. ‘Heb je enig idee wie je stalker is?’

‘Nee. Tenminste, ik weet het niet zeker. Ik krijg steeds rare briefjes.’

‘Wat staat daarin?’

‘Allerlei dreigementen en beledigingen. Dat ik een hoer ben en op een vreselijke manier zal sterven, dat ik het niet waard ben om op deze wereld rond te lopen en zuurstof te verbruiken, dat soort teksten. En één keer is er met rode verf HOER op mijn fiets gespoten.’

‘Op je fiets?’

‘Ja, ik heb een witte, dus dat zie je heel goed. Het heeft me

de hele middag gekost om het eraf te krijgen.’

‘Ben je er al mee bij de politie geweest?’

Het meisje schudt haar hoofd.

‘Dat moet je morgen meteen doen.’

‘En wat gaat de politie dan doen? Kúnnen ze wel iets doen?’

Lois zucht en besluit om eerlijk te zijn. ‘Stalking is een lastig probleem. Het helpt om zoveel mogelijk concreet bewijs te verzamelen.’

‘Concreet bewijs?’

‘Briefjes, die ondergespoten fiets, alles wat diegene bij je achterlaat. Ik begrijp dat je je fiets zo snel mogelijk wilde schoonmaken, maar maak de volgende keer eerst een foto. Zo kan de politie een dossier opbouwen.’

‘En dan?’ vraagt het meisje weinig enthousiast. ‘Hoe kunnen jullie de dader vinden als ik met een foto van mijn fiets aan kom zetten?’

‘Die fiets is wat lastiger, maar briefjes zijn wel goed om te hebben. Een handschrift kan veel verraden over iemands identiteit.’

‘Het waren getypte letters. Getypt en uitgeprint.’

‘Heb je enig idee wie erachter zou kunnen zitten?’

Tot Lois’ verrassing knikt het meisje langzaam. ‘Ik heb wel een vermoeden, ja. Maar ik weet het niet zeker. Dat maakt het zo moeilijk, ik weet niet meer wie ik kan vertrouwen.’

‘Doe aangifte,’ zegt Lois. ‘Kom morgen naar het bureau hier in de stad en vraag naar mij, dan zetten we samen alles op papier.’

‘En gaat u me dan echt helpen?’

‘Ik ga je helpen,’ belooft Lois, terwijl ze haar hand op de schouder van het meisje legt. ‘Dus jij komt naar het bureau. Afgesproken?’

Ze knikt langzaam. Ze zet haar zonnebril op en produ-

ceert iets wat op een glimlachje lijkt.

‘Dank u wel,’ zegt ze, maar haar stem klinkt niet alsof ze er veel vertrouwen in heeft.

‘Wie was dat?’ vraagt Onno als het meisje is weggelopen en Lois zich naar hem omdraait.

Lois werpt een blik over haar schouder en kijkt haar peinzend na. ‘Iemand die advies wilde,’ zegt ze, terwijl ze een beertje cola van Onno aanpakt. ‘Ze krijgt briefjes waarin ze wordt uitgescholden en bedreigd.’

‘Nou, lekker dan,’ zegt Mirjam verontwaardigd. ‘Wat heb je haar geadviseerd?’

‘Aangifte doen natuurlijk. We hebben afgesproken dat ze morgen langskomt. Ik hoop dat ze dat doet.’

‘Waarom niet? Ze sprak je nu ook aan, dus die komt morgen vast wel,’ zegt Tobias. ‘Zeg mensen, wat vinden jullie ervan om straks met z’n vieren een hapje te gaan eten?’

Er valt een stilte waarin ze elkaar vragend aankijken. De weifeling in Onno’s ogen ontgaat Lois niet; hij is natuurlijk liever met haar alleen. Zelf heeft ze daar minder behoefte aan. Onno is prettig gezelschap, maar hij heeft de neiging om de psychiater uit te hangen. Dat gegraaf in haar verleden en zijn onuitgesproken, maar zeer aanwezige kritiek op haar manier van leven geven haar een ongemakkelijk gevoel. Trouwens, ze is niet gek, ze weet best dat hij haar leuk vindt. Maar zolang ze niet zeker is van haar eigen gevoelens, houdt ze hem liever wat op afstand.

Ze gaat enthousiast in op Tobias’ voorstel en negeert Onno’s teleurgestelde gezicht.

Als de laatste noten van de band verloren gaan in een enorm applaus en gejuich van het publiek, banen ze zich een weg door de menigte en lopen naar het Waagplein. Daar is het gezellig druk en stromen de terrassen van de vele eetcafés snel vol.

Het wordt een leuke avond. Ondanks hun voornemen om het niet te laat te maken, blijven ze na het eten nog lang zitten met een drankje. De zon is allang verdwenen en langzaam trekt de kou op, maar de terraswarmers houden het aangenaam. Een beetje onderuitgezakt zit Lois mensen te kijken, genietend van de zomerse sfeer. Wat maakt het ook uit dat ze morgen op tijd op moet, dat is ze wel gewend. Dan gaat ze maar een keertje niet in alle vroegte hardlopen.

Ze beseft dat dat een revolutionaire gedachte is, en een beetje verbaasd neemt ze een slok van haar spa blauw. Jaren geleden heeft ze zichzelf een strenge, sobere levensstijl aangehouden van geheelonthouding, veel sporten, vroeg naar bed en uiterst gezond eten. Een regime dat weinig ruimte laat voor spontane pleziertjes, maar dat voor haar goed werkt. De laatste tijd zijn er echter barstjes ontstaan in haar ijzeren discipline, en al stelt dat haar in staat om wat meer van het leven te genieten, het jaagt haar ook angst aan.

De volgende dag, als ze het politiebureau aan het Mallegatsplein binnenloopt, betreurt ze haar avondje uit. Ze zijn veel langer op het Waagplein blijven plakken dan de bedoeling was. Pas om halftwee rolde Lois haar bed in, waardoor ze nu een beetje daas bij de koffieautomaat staat.

Gelukkig belooft het een rustige dag te worden, zonder grote, tijdrovende zaken en overwerk. Alle gelegenheid dus om haar papierwerk op orde te krijgen, de steeds weer terugkerende bureaucratische verplichting waar niemand op zit te wachten. Wat ze ook doet, of het nou de aanhouding van een

zakkenroller is of dat ze een moordzaak onderzoekt, van elke handeling moet proces-verbaal worden opgemaakt. Vaak, als het heel druk is, schiet dat erbij in en komt de administratieve rompslomp achteraf.

Met een bekertje koffie in haar hand loopt Lois naar de onderzoekkamer, waar ze haar collega's groet en een plekje uitzoekt.

'Wil je deze kaart even tekenen?' Nog voor Lois zit, duikt Claudien naast haar op en legt een grote kaart met 'Beterschap!' op haar bureau.

'Wie is er ziek?' vraagt Lois, terwijl ze de kaart omdraait om de beterschapwensen te lezen.

'Nick, hij heeft zijn voet gebroken.'

'Hoe heeft hij dat voor elkaar gekregen?'

'Met squashen. Hij was zo kwaad dat hij verloren had dat hij een schop tegen zijn tas wilde geven. Helaas was de muur dichterbij dan hij dacht.'

Lois bijt op haar lip om een lach te smoren. 'Echt? Ik wist niet eens dat hij aan sport deed.'

'Hij is zelfs behoorlijk fanatiek,' zegt Claudien en ze voegt eraan toe: 'Liep hij met zijn werk maar zo hard. In ieder geval heeft hij eindelijk dat witte voetje gehaald waar hij altijd zo zijn best voor doet.'

Nu lacht Lois openlijk, want hoewel Nick een goede onderzoeker is, heeft hij de gewoonte vervelende klussen aan zijn collega's over te laten, om vervolgens zelf goede sier te maken met het resultaat. Van het hele team is Nick haar minst favoriete collega. Ze heeft altijd gedacht dat Claudien, die veel met hem samenwerkt, het goed met hem kon vinden, maar blijkbaar heeft zij ook zo haar ergernissen.

Lois neemt plaats achter haar bureau, krabbelt 'sterkte' op de kaart en start haar computer op. Diep in haar hart hoopt ze dat het nog een flink tijdje zal duren voor Nick weer op de

afdeling verschijnt, hoewel dat niet waarschijnlijk is. Met een gebroken voet is het wat lastig om arrestaties te verrichten, maar er zijn nog klussen genoeg waarbij hij zich nuttig kan maken.

Terwijl de ochtend verstrijkt en het steeds warmer wordt, werkt Lois aan haar processen-verbaal. Tegen elfen is het niet meer te harden op de afdeling en komt Fred, haar vaste partner, met ventilatoren aanzetten.

‘Wie biedt?’ zegt hij, terwijl hij er twee omhooghoudt.

‘Ja, ik!’ reageert Lois meteen.

Iedereen wil wel een ventilator, maar Fred zet er als eerste een bij Lois neer. ‘Omdat je zo braaf zit te typen,’ zegt hij. ‘Schiet het een beetje op?’

‘Als ik dit tempo de hele dag volhoud, ben ik er vanavond vanaf. Dus ik ben zeer gemotiveerd.’

‘Geen tijd om iets vroeger op te houden?’

Lois kijkt op naar haar collega. ‘Hoezo? Heb je iets in gedachten?’

‘Nanda vroeg of je vanavond komt eten. Ze maakt Italiaans en wil buiten zitten.’

‘O, dat lijkt me heerlijk,’ zegt Lois verlangend. Zelf heeft ze geen tuin, niet eens een balkon, en uit ervaring weet ze dat haar huis vanavond veel overeenkomsten zal vertonen met een sauna.

De rest van de dag werkt ze rustig door, dicht bij de ventilator. Pas om een uur of vier denkt ze aan het meisje dat aangifte zou komen doen. Blijkbaar is er iets tussen gekomen. Of ze heeft zich om de een of andere reden bedacht. Vreemd, want Lois meende in haar ogen oprechte angst te herkennen. Als ze niet naar het bureau komt, kan ze haar ook niet helpen.

Om halfvijf sluit Lois haar computer af en kijkt vragend naar Fred, die aan het bureau tegenover haar zit. ‘Klaar?’

‘Nee, maar er is niets dat niet kan wachten tot morgen. We

gaan een biertje drinken. Ik bedoel, een biertje en een cola light. Hè, dat klinkt toch niet hetzelfde,' zegt Fred terwijl hij zijn stoel naar achteren schuift en opstaat.

Lois lacht. 'Het is even lekker, hoor. Zeker op een warme dag, met een paar ijsblokjes erin.'

'Dat gaan we regelen.' Fred steekt zijn hand op naar collega's en samen verlaten ze de researchkamer.

Buiten lopen ze tegen een muur van warmte aan.

'Pff,' blaast Fred. 'Ik dacht dat het binnen niet te harden was, maar het is buiten niet veel beter. Rijd je met mij mee of ben je op de fiets?'

'Natuurlijk ben ik op de fiets, voor dat kippeneindje. Je wilt toch niet zeggen dat jij met de auto bent?'

'Jawel. We kunnen hem immers nodig hebben.'

Lois laat een spottend lachje horen. 'Je bent gewoon te lui om te fietsen, Klinkenberg. Ik voorspel je, op deze manier kom je straks niet door de keuring heen.'

'Ik ben anders wel lid geworden van een sportschool,' verdedigt Fred zich. 'En ja, ik ben ook gegaan. Al twee keer.'

'Wat goed! Wat doe je?'

'Spinning,' zegt Fred zelfvoldaan.

'En, lukt het?'

'Waarom zou dat niet lukken? Ik heb conditie genoeg,' zegt Fred een beetje verontwaardigd.

'Voorlopig fiets ik je er nog uit.'

'Ho even, Elzinga, er zit een klein generatiekloofje tussen ons, hè. Wil je daar een beetje rekening mee houden?'

'Nee,' zegt Lois. 'Leeftijd is geen excuus. Op je zestigste kun je nog best fit zijn. En een dikke buik is ook niet nodig.'

'Heb ik een dikke buik?'

'Laat ik het zo zeggen: je bent lekker op weg.'

'Van tact en begrip moet jij niet veel hebben, hè?' bromt Fred. 'Nou, ik zie je straks wel, sportieveling.' Hij stapt in

zijn auto en steekt een hand op voor hij het portier dichttrekt.

Met een licht schuldgevoel haalt Lois haar fiets uit het rek. Heeft ze Fred gekwetst? Ze hoopt van niet, maar enige wrevel heeft ze wel bij hem bespeurd. Nou ja, ze bedoelde het goed. Aan een partner die met hem meepraat heeft hij ook niet veel. Fred is een uitstekende rechercheur, maar de laatste tijd is hij niet meer zo streng voor zichzelf. Dat zal wel te maken hebben met zijn wens om met vervroegd pensioen te gaan, wat door de bezuinigingsmaatregelen van de regering niet is doorgegaan, iets waar Lois diep in haar hart blij om is. Vanaf haar eerste dag bij de recherche is Fred haar partner en mentor, en nu ook haar beste vriend. Ze zou niet weten wat ze zonder hem moest.

Genietend van de zon op haar gezicht fietst ze de Kanaalkade op, naar de Friesebrug en dan de Frieseweg op. Daar wonen Fred en Nanda, in een vooroorlogse woning met erker en een diepe tuin. Lois beschouwt Nanda een beetje als een tweede moeder. Ze is lief, warm en hartelijk, jong van geest en modern van uiterlijk. Lois kan het nooit laten om haar eigen moeder, die jaren geleden overleden is, met Nanda te vergelijken. Hoe zou haar moeder in het leven hebben gestaan als haar die ene ramp bespaard was gebleven, als ze niet in een depressie was weggezonken? Het is moeilijk te zeggen. Haar moeder had altijd al een wat tobberige aard, heel anders dan de pittige, optimistische Nanda.

Ze weet dat het geen zin heeft om die twee te vergelijken, of te denken in termen van 'wat als' en 'had ik maar'. Ze heeft geaccepteerd dat de dingen gegaan zijn zoals ze zijn gegaan. Dit is haar leven, en zo is het goed.